

kõlm tütart. Maret wõib minuga rahul olla; ega ta paremat meest ei leia."

Aga Oru peremees teadis kõll, mis mees Jaak oli. Jaak pâris oma wanemate käest, kes molemad juba mulla all magasiwad, kõll kaunis hââr rendi koha ja kaunis suure jau warandust, aga mis see kõik aitas, kui ta tubli ega töökaas mees ei olnud ega oma majas hââd korda ei pidanud. Enamaastest iga õhtu oli ta kõrtsist leida, pââr purju ja riidu tehes. Et warandus, mis wanematest pâritud, sel wiisil enam kahanes kui kasvav, see ei olnud fugugi ime, fest liig joomine maksab ka palju raha. Sulane Mart ja Oru talu peremees kâisiwad kõll ka wahest kõrtsis teistega juttu ajamas ja jdiwad selle juures toobi ehk pudeli õlut âra, kuda just kellegil paras oli, aga liiale ei lâinud nad ialgi, waid pidasiwad alati mõetu ega ei kaotanud mõistust pâast. Kui mõistlik mees ei arwanud Oru peremees oma tûtrelle Maretille mitte just suureks õnneks, kui see oleks Jaagule lâinud. Ta ütles selle pâraast Jaagule:

„Kui minu tütar Maret sind waštus wõtab, siis ei taha ma selle wašta olla fest ma olen iseenesesse tõtanud, et mina oma last kellelegi ei sunni minema. Keda ta ise tahab, seda wõtan mina ka wâimeheks wašta, kui ta aga tubli mees on."

„No jah, siis on ju asj korras," waštus Jaak. „Maret tuli praegu kodu ja me wõime ta käest warsti küsida. Ega tema mind âra ei pôlga, seda ma tean juba."

„Jah, seda wõime kõll teha," ütles Maret iisa ja läks tappa Maretit kutsuma. Ta tuli peagi Maretit ja ema seltsis jâlle õue tagasi.

„Maret," ütles nûud iisa, „Mâe peremees Jaak on siia tulnud selle pâraast, et ta sind omale tahab naeseks saada. Kas tahad temale minna wõi ei?"

„Ei taha," oli Maret kindel waštus.

„Tohoh, mis lugu siis see on, et mind wašta ei wõeta?" küsits Jaak ja lõi hâbi ja wiha pâraast kahvatukš. „Mis pâraast sa siis muulle ei tule?"